

Koulutuskeskus Salpauksen Hevosala-podcastin 3. jakson litterointi.

Jakso 3. Hevoshieronta ja hevosavusteinen toiminta.

Koulutuskeskus Salpaus, podcast.

Linda Kukkonen: Tervetuloa kuuntelemaan Koulutuskeskus Salpauksen omaa podcastia. Tänään keskustellaan hevosalasta. Aiheena meillä on tänään hevoshieronta sekä hevosavusteinen toiminta. Ensimmäisenä vieraana mulla on täällä meidän oma hevosavusteisen toiminnan opettaja, Tarja Mattsson. Tervetuloa Tarja, ja jos kertosit hieman itsestäsi tässä kaikille yhteisesti.

Tarja Mattsson: Kiitos. Joo. Mä oon tosiaan Salpauksessa ollut nyt reilun kolme vuotta päätoimisena opettajana. Ja tää hevosavusteinen toiminta sillon vuoden 2018 alusta tuli hevostalouden ammattitutkintoon mukaan, ni sillon vakkariitiimiin. Ja tosiaan opettajakokemusta on jo pitkälti 15 vuoden ajalta, ja kaiken aikaa ton hevostalouden ammattitutkinnon parissa se opetustyö on tullu tehtyä. Hevoshieronnan osalta pääosin aiemmin ja nyt sitte myöhemmin tää hevosavusteinen toiminta kun se tuli.

Linda Kukkonen: Ootko ite myös hevosharrastaja vapaa-ajalla?

Tarja Mattsson: Kyllä olen. Kotona on oma talli pihassa.

Linda Kukkonen: Pelkkiä omia hevosia, vai?

Tarja Mattsson: Joo, tällä hetkellä kyllä.

Linda Kukkonen: Ei vierashevosia?

Tarja Mattsson: Ei vierashevosia.

Linda Kukkonen: Mitä vaaditaan, jos joku haluaa lähteä opiskelemaan hevosavusteista toimintaa?

Tarja Mattsson: No kiinnostus ihmisistä ja ehkä semmonen luontainen halu edistää ihmisen hyvinvointia. Ja sitten toisaalta semmoset pehmeämmät arvot hevosalan ammattilaisena, eli se hevosen hyvinvointi on tosi iso asia täs hevosavusteisessa toiminnassa, että vain hyvinvoiva hevonen voi tehdä laadukasta hevosavusteista työtä.

Linda Kukkonen: Otetaan vielä vähän taaksepäin, kun meillä voi olla kuuntelijoina sellasia, jotka ei yhtään oo perillä hevosmaailmasta. Ja oikeestaan on tää hevosmaailman ihmisilleki aika uus asia tää hevosavusteinen toiminta. Eli mitä on hevosavusteinen toiminta?

Tarja Mattsson: No hevosavusteinen toiminta on erilaisia hyvinvointipalveluja ihmisille, hevosen avulla tuottavaa toimintaa, eli hyvin laidasta laitaan erilaista palvelukokonaisuutta, tuotteistettua palvelua erilaisille ihmisille ja toisaalta myöskin erilaisille ryhmille. Voi olla esimerkiksi tämmösiä nepsy-lapsia tai voi olla kehitysvammasia tai voi olla koululuokkia tai voi olla ihan mitä tahansa. Voi olla stressaantuneita perheenäitejä tai voi olla ihan tämmöst perhetyön parissa tapahtuvaa, et koko perhe tulee tavallaan toimintaan osallistumaan. Voi olla arjessa kiireisiä ja stressaantuneita työkäisiä ihmisiä, voi olla vanhuksia, et ihan laidasta laitaan, ja se hevonen on siinä toiminnan keskiössä. Ja se tavoite on se hyvinvoinnin lisääntyminen sille ihmisyksilölle sen hevosen läsnäolon ja toiminnanohjauksen myötä.

Linda Kukkonen: Kuulostaa tosi mielenkiintoselta ja monipuoliselta. Minkälainen on sellanen tyyppinen, jos nyt niin voi sanoa, työpäivä, ku tehdään hevosavusteista toimintaa?

Tarja Mattsson: No sehän voi olla tosi erilainen. Eli niin paljon kun voi olla erilaisia asiakkaita ja erilaisia palveluita, ni se työpäivä myöskin, et sehän rakentuu sitten tämmösellä yrittäjällä sillä tavalla, et mitä siihen kalenteriin tulee. Et siel voi olla niit vakiasiakkaita, ihan semmosia sopimusasiakkaita, esimerkiksi lastensuojelulaitokset on yks iso työllistävä taho. Tai sitte nää tämmöset kehitysvamma- isommat organisaatiot voi olla yks, ja sielt voi tulla sovitusti jonain tai joinain viikonpäivinä aina tietyt asiakkaat. Mut et sit myöskin niitä yksittäisiä asiakkaita, jotka tulee jostain muualta. Mutta kyllähän se koostuu siitä hevosen hyvinvoinnista huolehtimisest, siitä se alkaa ja siihen sen täytyy päätyä, ja sitten se asiakastyö mahtuu siihen väliin jääviin tunteihin.

Linda Kukkonen: Puhuttiin tossa vähän noista sun omista hevosista, et oma kotitalli löytyy. Ja kun sä oot täällä Salpauksessa opettajana, niin harrastatko tai teetkö lisätyönä sitte muulla ajalla tätä hevosavusteista toimintaa siellä niillä omilla hevosilla?

Tarja Mattsson: Tällä hetkellä en tee. Eli hevoset ovat sen ikäisiä tai hiljattain mulle tulleita, että eivät ole vielä hevosavusteisen toiminnan ammattilaisia niin sanotusti. Niitä työstetään, koulutetaan vasta siihen suuntaan.

Linda Kukkonen: Mikä on sellanen mieleenpainuvin muisto, mikä sulla olis ensimmäisenä mielessä liittyen tähän hevosavusteiseen toimintaan?

Tarja Mattsson: No varmaan, mulla tietyst ku on itelläni fysioterapeuttikoulutus taustalla, niin ne ehkä semmoset antoisimmat hetket liittyy siihen fyysisen toimintakyvyn edistymiseen asiakkaalle, että esimerkiksi lapsi, joka ei ole hallinnut kehoaan sillä tavalla, että olis pystynyt kävelemään, ni saadaan sitten ponin avulla omille jaloilleen. Ni kylhän ne on semmosia onnistumisen elämyksiä ja niin valtavan voimaannuttavia hetkiä, et johonkin sinne varmaan ne semmoset parhaimmat muistot vie.

Linda Kukkonen: Entä sitte, kun ollaan kuitenkin erilaisten ihmisten kanssa tekemisissä ja sitte tuodaan siihen vielä se iso pakoeläin, ni onko ollu mitään semmosia vaarallisia tai haastavia tilanteita?

Tarja Mattsson: No onneksi todella todella vähän. Ja sehän pohjaa siihen, et toimintaan täytyy valita siihen soveltuva eläin, eli kaikki hevoset ei suinkaan sovellu hevosavusteiseen toimintaan. Ja sit ku löytyy tavallaan siltä perusluonteeltaan ja tavaltaan reagoida oikeanlainen hevonen tähän toimintaan, ni sit sen jälkeen se täytyy kouluttaa. Ja yleensä hevosavusteiseen toimintaan tulee jo semmosia aikuisia hevosia, jotka on sinut itsensä kanssa. Mut et sit jos lähdetään laittaa hevosta semmoseen tilanteeseen, jossa se ei oo omimmillaan tai se tilanne on sille jollain tavalla epäilyttävä, ni sithän niit vaaratilanteita voi tulla. Mut että omalla uralla on onneksi tosi tosi vähissä ollu ne hetket, jollon on tavallaan joutunut hevosen piikkiin laittamaan. Et kyl sit jos jotain sattuu ja tapahtuu, ni yleensä se on sit se toiminnanohjaaja itse, joka ei välttämättä oo sit ollu sen tilanteen tasalla. Et ne on semmosia peiliin kattomisen paikkoja sitte aina jos semmosta paljonkin tapahtuu, mutta onneksi hyvin vähän.

Hevosen kavioiden kopsetta.

Linda Kukkonen: Mennääs tästä sitten aasinsiltana näihin Instagramissa tulleisiin kysymyksiin.

Tarja Mattsson: Joo.

Linda Kukkonen: Millainen hevonen sopii hevosavusteiseen toimintaan?

Tarja Mattsson: Sosiaalinen hevonen. Eli hevosella pitää olla halu olla kiinnostunut ihmisestä, halu olla ihmisen kanssa, suhtautua ihmiseen lempeästi ja positiivisesti. Ja sit toisaalta semmonen reaktioissaan hyvin ennalta-arvattava, eli sillä tavalla semmoset säikyvät ja reaktiiviset hevoset eivät ole parhaimmillaan hevosavusteisessa toiminnassa.

Linda Kukkonen: Sitte, minkälainen persoona sopii työskentelemään hevosavusteisessa toiminnassa?

Tarja Mattsson: No yhtä lailla täytyy varmaan olla semmonen sosiaalinen ja ihmisistä kiinnostunut, vähän niin ku se hevonenkin. Ja sit kyl siel täytyy olla semmonen jonkunlainen ajatus siitä, että sen eläimen avulla voidaan sitä ihmisen hyvinvointia edistää, jollon se asiakas siit asiast jotain saa, että semmonen sosiaalinen ja vuorovaikutukseen itse aktiivisesti hakeutuva, ohjauksesta kiinnostunut ihminen, ni on kyllä omimmillaan tällä alalla.

Linda Kukkonen: Eli tää hevosavusteisessa toiminnassa toimiminen vaatii ammattitutkinnon, jonka voi suorittaa täällä meillä, mutta mitäs muuta vois olla hyvä olla pohjakoulutuksena tai tukemassa sitä ammattitutkintoa?

Tarja Mattsson: Joo. Aika monella hakijalla on siellä joku sosiaali- ja terveystieteiden tai kasvatustieteiden tutkinto mahdollisesti pohjalla. Toisaalta, kun me ollaan luonnonvara-alan tutkintojen maailmassa, niin se tietotaito siit hevosesta eläimestä on välttämättömyys. Eli tää on vähän tämmönen kahden alan uudentyyppinen tutkinto, jossa yhdistyy tosiaan se hevosala ja sosiaali- ja terveystieteiden sit täks hevosavusteiseksi toiminnaksi. Eli tietotaitoa, tai vähintäänkin halua ja innostusta oppia uutta, ni molemmilta aloilta tarvitaan.

Linda Kukkonen: Sitte viimeinen Instagram-kysymys. Tukeeko esimerkiksi Kela asiakkaita tai hevosavusteisia toimijoita?

Tarja Mattsson: Ei. Tässä vaiheessa Kela ei oo maksutahona hevosavusteisessa toiminnassa. Eli Kela tukee vaativaa lääkkinnällistä kuntoutusta, joka tarkoittaa hevosmaailmassa ratsastusterapiaa, ja se on se ainut, mihin Kela kustannuksissa osallistuu.

Linda Kukkonen: Miten sitte tää hevosavusteinen toiminta eroaa ratsastusterapiasta?

Tarja Mattsson: No niin ku mä sanoin, et ratsastusterapia on vaativaa lääkkinnällistä kuntoutusta. Se on aina lääkärin määräämää ja Kelan korvaamaa, kustantamaa, ja sen suorittaa koulutettu ratsastusterapeutti. Sit taas vastaavasti hevosavusteinen toiminta on tämmöst matalamman kynnyksen tai helpommin tavoitettavissa olevaa, eli kuka tahansa voi hakeutua hevosavusteiseen toimintaan. Siihen ei tarvita mitään lääkärin lähetettä tai suositusta eikä siihen tarvita maksutahoa. Kuka tahansa voi tulla vaikka rentoutumaan hevostallin tunnelmaan tai hevosten äärelle.

Linda Kukkonen: Mainitsit tossa aikasemmin, että meiltä on löytynyt tän alan ammattitutkinto vuodesta 2018. Niin minkä verran meiltä on nyt valmistunut maailmalle jo hevosavusteisia toimijoita?

Tarja Mattsson: Kahelta vuosikurssilta tähän mennessä on ehtinyt valmistumaan jo semmonen noin 20, vähän reilu, opiskelijaa tähän mennessä.

Linda Kukkonen: Eli vielä aika harvinaisuus.

Tarja Mattsson: Joo, kyllä.

Linda Kukkonen: Miten sä koet, että onko tää tulevaisuudessa kasvava ala?

Tarja Mattsson: No kyllä ainakin noi hevosalaa tutkivat tahot, jotka meillä tässä Salpauksessaki oli tuol viime vuoden loppupuolella päivää vetämässä opiskelijoille, ni tulevaisuus näyttää siltä, et nimenomaan nää hyvinvointipalvelut hevosalalla on se isoin ala tulevaisuudessa. Eli odotetaan kyllä kasvua, ja onkin kaiken aikaa opiskelijamäärät, hakumäärät on lisääntynyt, että selkeesti uusi tutkinto kun on, niin se käynnistyy aina vähän hitaasti. Mut et sit ku se alkaa tavallaan siellä työelämässä elämään, ni sitä kautta sit tietosuus lisääntyy ja hakijoita tulee enemmän.

Linda Kukkonen: Mistä nautit työssäsi eniten?

Tarja Mattsson: Opettajan työssä?

Linda Kukkonen: Opettajan työssä tai sitte ku oot ite tehny sitä hevosavusteista toimintaa.

Tarja Mattsson: No oikeestaan tietyllä tavalla molemmissa siit samasta asiasta, kehittymisestä. Eli siit, et näkee, että sillä omalla työllä on joku merkitys. Näkee opiskelijoissa tavallaan semmosen innon ja edistymisen siihen omaan tulevaan alaan, ja toisaalta yhtä lailla hevosavusteisessa toiminnassa semmonen elämänhalun lisääntyminen tai innostus tai ilo on niitä asioita, jotka kyllä auttaa jaksamaan sitä arkea tosi hienosti eteenpäin.

Linda Kukkonen: Sitte vielä loppuun, minkälaisia terveisiä haluaisit lähettää tästä hevosavusteisesta toiminnasta kiinnostuneille tai sitten hevosavusteisen toiminnan opinnoista kiinnostuneille?

Tarja Mattsson: No ilman muuta kovasti, paljon kiinnostusta ja halua ottaa yhteyttä, eli me ollaan täällä sitä varten, että sitten jos jää asia mielen päälle pohdituttamaan, niin ottaa yhteyttä ja lähtee selvittämään, että mitä se mahdollisesti opinnot esimerkiks omassa elämässä tarkoittais, että täällä ollaan sitä varten.

Hevosien kavioiden kopsetta.

Linda Kukkonen: Nyt keskustellaan hevoshieronnasta. Mun kanssa on täällä hevoshieronnasta keskustelemassa meidän hevoshieronnan opettaja Sanna Ihasalo. Ja ihan ensimmäisenä mä kysyisin Sannalta, että minkälainen sulla oli oma tausta kun lähit hevoshierontaa opettelemaan ja sitte myöhemmin päädyit vielä alaa opettamaan?

Sanna Ihasalo: Okei, eli tota. No perinteisesti pikkutyöst asti tallilla pyörin jo ihan ennen kouluikää. Mummolas oli ravihevosiä, nii sieltä kautta ajauduin sitte hevosten pariin. Ja ihan tonne parikymmppiseks asti opiskelujen yhteydessä kävin tallilla ja ajoin hevosiä ja kävin ratsastusleireillä. Ja oikeestaan vietin kaiken vapaa-aikani sitte talleilla ja rupesin kulkee raveissa. Ajoin ravikortin silloin 16-vuotiaana ja ajoin pari kertaa kilpaaki. Et aika sellasta kokonaisvaltasta, mutta enemmän harrastustoimintaa kuitenkin. Ja sitten siihen aikaan ainaki oltiin vielä, ainaki meiän kotonaki vähän sitä mieltä, et hevosella ei mitään oikeeta työtä, et pitää kouluttautua kuitenkin johku oikeeseen.

Linda Kukkonen: Mennä oikeisiin töihin.

Sanna Ihasalo: Nii, oikeeseen ammattiin, niin läksin opiskelemaan sitte kaupalliselle puolelle, kaupallista alaa. Ja oikeestaan siinä välis sitte vähän hevoset unohtu. Muutin Lahteen, ja tein oikeestaan viimesimpänä niitä oikeita töitä kymmenen vuotta. Olin tälläses kansainvälises kauppaä tekeväs puufirmassa tuontiasistenttina.

Linda Kukkonen: Okei.

Sanna Ihasalo: Ja rupes kuitenkin hevoset taas siinä, sitten kun elämäntilanne salli, ni kiinnostamaan, ja läksin ratsastustunnille ihan tääl Lahessa. Ja siitä se sit taas, pikkusormen ku anto, ni se vei mennessään.

Linda Kukkonen: Vei koko naisen.

Sanna Ihasalo: Niin, sit se vei kyl kokonaan. Kai se iän myötäki, ku rupes 40-vuotissyntymäpäivät lähestymään, ni sitte rupesin mieltii, että ehkä tää ei ookaan sitä, tää siisti sisätyö, mitä haluu tehdä. Ja sit taas sen harrastuksen ja niitten vanhojen taustojenki perusteella rupes kiinnostaa kauheesti hevosen tieteenki liikkuminen ja se hyvinvointi ja se, että voitasko sille jotain muutaki tehdä kun yrittää sitte ratsastuksellisesti vaikuttaa asioihin. Tai sitte, että oisko siinä ennen ku pitää lähtee eläinlääkäriin, ni oisko siin jotain siin välis tehtävissä sitte. Siit se sitte rupes kiinnostamaan, mä rupesin tutustumaan aiheeseen.

Linda Kukkonen: Mites, onko sulla hevoset edelleen myös harrastusmielessä mukana elämässä?

Sanna Ihasalo: No on. Et vähän ton oman terveyden takia ratsastus piti unohtaa, et kolmeen vuoteen en oo käyny hevosen selässä, että kauhee polte olis, että täytyy joku päivä uskaltautuu käydä kokeilee, että miltä se nyt sit tuntuis. Mutta edelleen on meillä, no jos sanotaan et perheessä, ni on meil kolme osuutta tai tämmöst ravihevosta, missä ollaan osaomistajina.

Linda Kukkonen: Okei, että ravipuolta.

Sanna Ihasalo: Enemmän ravipuolta tänä päivänä.

Linda Kukkonen: Joo. Mitä hevoshieroja tekee?

Sanna Ihasalo: Hieroo hevosia.

Linda Kukkonen: Nii, yksinkertaisesti.

Sanna Ihasalo: Joo. Kyllähän se aika sellanen tietenkkin, miten mä nyt lähtisin purkamaan tätä. Mä näkis, ja mikä tavoitteena on omas työssäni ja sit myös opiskelijoille mitä puhun, on se, että me oltaisiin osa sitä ammattikuntaa, joka on siinä hevosen ympärillä. Siellä on kengittäjä, siellä on valmentaja, ratsastaja, eläinlääkäri. Nii että me oltais osa sitä tiimiä siinä mukana. Eli edistettäis sitä hevosen hyvinvointia ja osattais puuttua niihin asioihin, ongelmiin ennen ku ne menee liian isoksi. Et oltas siinä tiimissä yhtenä osana. Ehkä pikkasen ollaan kääntymäs siihen suuntaan nyt tänä päivänä, et aikasemmin se oli oikeestaan sitä, että sit ku ei enää mitään muuta keksitty, ei enää kukaa keksiny, että mitä tälle vois tehdä, ni sit, että no tuu kattoo, että löydäks sä täst jotai. Ja yleensä sielt aina löytyy sitte jotai.

Linda Kukkonen: Joo, mä voin ite allekirjottaa ton kanssa, et mun oma hevonen oli pikkusen epämääräinen tässä pari viikkoo takaperin. Ja se ravas siis ihan puhtaasti ja käveli, mutta vasen laukka oli huomattavasti lyhyempi ku oikee. Sitte ku mä sain hevoshierojan paikalle, ni se totes, että lantiokori on ihan vinossa, ja teki vähän faskiamanipulaatioo, ja nyt se toimii taas ihan tosi hienosti. Uskoisin, että sillä, että käyttää hevoshieroja säännöllisesti, niin säästää vielä pitkän pennin, kun ei tarvii ensimmäisenä lähtee klinikalle.

Sanna Ihasalo: Joo, ja sitte pääsee puuttumaan niihin asioihin ennen ku ne menee liian pitkälle. Ni se voi olla, että siihen voidaan viel pienillä asioilla puuttua ja päästä siit asiasta yli, kun että sit jos ajatellaan, et ku

hevonen on kummiski tollel jo tosi pitkällä ja aina se kuntouttaminen siitä ns takasin normaaliin, ni se ottaa aina aikaa.

Linda Kukkonen: Kyllä. Mikä sun mielestä hevoshierojan ammatissa on parasta?

Sanna Ihasalo: No ne hevoset, se yhteistyö sen hevosen kanssa. Siihen pitää olla kiinnostusta ja sellasta intohimoo ja paloo tehdä sitä työtä, ja halu. Sellasta oman itsensä kehittämistä, että ymmärtäis niistä asioista, ja oppia lukemaan ja tuntemaan niitä hevosia entistä paremmin ja lukee niitä pieniä merkkejä, mitä ne meille kertoo. Ni se siinä on niin. Kaikki tietää, että oikeestaan tekee mitä vaan hevosten kanssa, on hyvin haastavaa, että sit jos löydetään jotain pieniä työkaluja aina niihin asioihin, ni se on hyvin palkitsevaa.

Linda Kukkonen: Eli palkitseva kutsumusammatti. Entäs sitte työn varjopuolet? Onko jotain, mikä on raskasta tai haastavaa?

Sanna Ihasalo: No onhan siinä jo pelkästään välimatkat. Eli hevoshierojat kuitenkin tekee pääsääntöisesti tänä päivänä toiminimellä yksinään töitä, ja asiakkaat on eri talleilla, niin se jo pelkästään liikkuminen paikasta toiseen. Et tälleenhän tää on mukavaa ja kivaa keväällä ja kesällä, mutta ne syksyn räntäsateet ja pimeet illat ja pitkät välimatkat, niin totta kai se kuormittaa. Ja se on myös sellanen asia, mistä ei kukaan maksa mitään.

Linda Kukkonen: Hyvä aasinsilta tulee sitte seuraavaan aihepiiriin, eli hevoshierojat, kuten tossa jo vähän sanoit, niin pääasiassa on ammatinharjoittajina toiminimellä. Eli sittehän täytyy ite päättää se oma hinnottelu, niin minkälaisia kuluja sille hevoshierojalle tulee? Mistä se asiakkaan maksama hinta koostuu?

Sanna Ihasalo: No sehän koostuu, laskutuksena työskennellään, eli laskutetaan, ni sielt tulee se tuntipalkka ja siihen päälle kaikki sivukulut. Eli ihan samalla lailla kun tilataan putkimies tai sähkömies kotia, ni siihen tulee siihen tuntihinnan päälle kaikki sitten ne yrityksen sivukulut, plus sitten tietenkin mahdolliset matkakulut. Sitten pitää olla se auto, millä sinne liikutaan, ja sen hankkiminen ja kaikki sitten. Tietenkin yrityksen varsinaiseen pyörittämiseen aika kevyillä, että puhelin, tietokone on sellaset varmaan hankintoina. Ja tosiaan se auto täytyy olla, että kaikki tietää, mitä bensa maksaa esimerkiks, tai auton ylläpitäminen. Ni ne on varmaan ne isoimmat kulut siin.

Linda Kukkonen: Tossa jo mainitsit, että paljon tulee ajettua ja asiakkaita on monissa paikoissa, niin onko sellasta tyypillistä työpäivää olemassakaan?

Sanna Ihasalo: Ei varmaan, ainakaan mulla ei ole. Tai tänä päivänä ehkä on, ku mul kuitenkin tää opetustyö on nyt jo aika isossa roolissa, et teen sivutoimisesti enää hevoshierontaa. Mutta jos sitä päätyökseen tekee, niin kyl se vaatii sen neljästä kuuteen asiakasta per päivä. Et sit jos miettii kuukausitasolla, että saa siitä sen elannon kasaan, ni silloin se vaatii aikamoista aikatauluttamista, et sais niitä mahdollisimman paljon samaan paikkaan. Mutta tekijöitä on hyvin paljon, ja osa tosiaan, tai valtaosa, olen vähän sitä mieltä, et tekee sitten ehkä jonkun muun toimen ohella sitten hevoshierontaa, että voivat yhdistellä näitä asioita.

Linda Kukkonen: Nii, että ei ookaan päätoiminen hevoshieroja, vaan jonkun päätyön tai päivätyön päätteeksi lähtee vielä hieromaan hevosia?

Sanna Ihasalo: Nii, tai sitte, että on hevosalan ammattilainen, että on vaikka ravihevosi valmennuksessa, ja tekee sitä siinä sivussa. Tai satulan sovituksista tai mitä tahansa, koska ammattinahan tää on ihan valtavan hyvä, se tukee kaikkea oikeestaan mitä tehään hevosalalla, ni antaa hyvät eväät siihen.

Linda Kukkonen: Mikä tekee sitte hyvän hevoshierojan?

Sanna Ihasalo: Nöyryys.

Linda Kukkonen: Nöyryys?

Sanna Ihasalo: Se se on, et tulee sitä kautta, että osataan, ja tietenkin koulutus, eli se pohjakoulutus täytyy olla siellä. On vaativa ammatti, et tarvii olla se pohja, minkä päälle lähtee sitä omaa ammattitaitoo sitte rakentamaan. Mutta semmonen tietynlainen nöyryys täs ammatis vaaditaan, että osataan ottaa niitä asioita, ja jokainen uus hevonen opettaa jotain.

Linda Kukkonen: Mikä on ollu mieleenpainuvien hetki sun hevoshierojan uralta?

Sanna Ihasalo: On niitä ollu useempiakin. Mut varmaan, en nyt voi enkä tietenkään saakaan varsinaisesti nimetä mitään, mutta kyl ne sellasia on ollu, et on tehty tälläsen jonkun projektin kanssa töitä pitkään ja haettu niitä avaimia siihen. Esimerkiks joku ravihevonen, jolla on ollu ongelmia kaarrejuoksussa, ni sitten kun on tulluki se onnistuminen sitä kautta, että se ravi rupee sieltä löytymään ja ennätykset paranee ja rupee tulemaan tuloksia, ja selkeesti ollaan saatu sitä kautta -

Hevosien kavioiden kopsetta.

Sanna Ihasalo: parannusta asiaan, niin kyl ne sellaset on.

Hevosien kavioiden kopsetta.

Linda Kukkonen: Mennäas sitte tänne Instagramin puolelta tullesiin kysymyksiin. Ensimmäisenä, voiko hierontaopintoja sovittaa yhteen päivätyön kanssa? Voiko alaa opiskella oppisopimuksella?

Sanna Ihasalo: Joo, no tää on oikeestaan aika ajankohtanenki kysymys. Eli nykyisen tutkinnon mukaisestihan me kaikki opiskelijat henkilökohtaistetaan ja haetaan sitte siihen, täydennetään sitä osaamista sitä kautta, että haetaan meidän koulutuksesta sitte täydentämistä. Ja on mahdollista kyllä henkilökohtaistaa nykyään opiskelijat vaikka pidemmäks aikaa, et sit pystyy. Mutta se, että meidän koulutus on rakennettu toisaalta siten, että syyskaudelle painottuu hyvin vahvasti teoriaopinnot, mitkä täytyy olla siel pohjana ennen ennen ku voidaan sitte alottaa varsinaisesti hieromiset. Nii se, että se paketti täytyy olla kasassa sitten, ja ne hierontaotteet ja tälläset, ennen ku voidaan varsinaisesti alottaa se hierontatyö. Et sitten taas, että miten saadaan se aikataulullisesti sopimaan järkevästi. Mut jokaisen kanssa henkilökohtasesti käydään se keskustelu. Oppisopimuksella on tietty toki mahdollista, että se taas perustuu siihen, että minkä verran tarvitsee sitä lisäkoulutautumista. Yrittäjän oppisopimus olis varmaan sellanen järkevin, että olis joku mentori, hevoshierojan ammattitutkinnon suorittanu mentori, joka sitte pystyy siellä työelämäs tai siellä omalla ajalla sitte ohjeistamaan. Ni sitä kautta se on mahdollista rakentaa myös oppisopimuksena.

Linda Kukkonen: Eli onko kaikki hevoshieronnan opiskelijat monimuoto-opiskelijoita?

Sanna Ihasalo: No täs kohtaa vaikee nyt monimuotoo ehkä. Eli mitä meil tähän mennessä on ollu, niin on ollu ihan päätoimisia opiskelijoita.

Linda Kukkonen: Okei.

Sanna Ihasalo: Eli siellä on, hevoshierojilla kun alkaa syyskuun alusta koulutus ja kestää tonne toukokuun loppuun, ni heillä on se kaks, kolme lähipäivää joka viikko, ja sitte on se loppu pari päivää, niin on tarkotettu sitten näitten projektihevosten hieromista varten.

Linda Kukkonen: Okei. Onks sille olemassa joku määrä, mitä niitä projektihevosia tulee olla?

Sanna Ihasalo: Noin 20 hierontakertaa kuukaudessa, elikkä olikohan meillä nyt tänä vuonna se 50, ei ku 70 pitää olla hierottuna koulutuksen aikana.

Linda Kukkonen: Joo. Sitte toinen kysymys. Käyttävätkö kaikki huippuvalmentajat hierojia kilpahevosillaan?

Sanna Ihasalo: Ei varmaan ihan kaikki, mutta määrällisesti on selvästi lisääntynyt. Eli on selvästi huomattu, että tietyn tyyppisille tietynlaisille hevosille on selkeesti apua. Kaikki hevoset hieronnasta hyötyy. Toisille siitä on selkeesti oikeesti tosi paljon apua, ja ne jopa parantaa suorituksia sen jälkeen, kun niitä ollaan säännöllisesti hierottu. Et se on hyvin yksilökohtasta sitte, että minkälainen hevonen siitä eniten hyötyy.

Linda Kukkonen: Sitten viimesimpänä, tarvitseeko hierojalla olla fyysisesti hyvä kunto? Rasittuvatko hierojan kädet tai ranteet ammatissa helposti?

Sanna Ihasalo: No omasta fysiikasta on pidettävä huolta, eli se on ihan selvä asia, että joudutaan käyttää kuitenkin osittain voimaa, ja sitten taas työasennot on sellasia. Elikkä oma tukilihaksisto on oltava kunnossa. Itse esimerkiksi joudun ihan säännöllisesti kyllä käymään salilla, et mulla on tehty ihan saliohjelma sitä kautta, että pystyy noita heikkoja kohtia sitte, hakemaan lihaksistosta tukea sinne. Ja pidemmän päälle, niin se työergonomiahan täs korostuu, eli yhtään huomaa itteki, että on tehny pitkii päiviä, ni kyllä se selkeesti sitte, olkapäät on varmaan sellaset, ranteet, sormet, mitkä sielt ensimmäisinä. Et tietty selkä sitte, että yhtään vääränlaiset työasennot, ni selässä sen huomaa.

Linda Kukkonen: Vielä tähän loppuun, minkälaisia terveisiä haluaisit lähettää hevoshieronnan opinnoista kiinnostuneille?

Sanna Ihasalo: Ei muuta ku rohkeesti laittaa hakemusta tulemaan, eli meil on viel nyt toukokuun loppuun asti tulleet hakemukset, ni lähetetään kaikille hakijoille kutsut haastatteluun ja haastatellaan kesäkuun puolessavälissä. Ja sitte kesä on aikaa vähän valmistautua, ja syyskuun alussa ruvetaan käärimään hihoja ja ruvetaan hommiin.

Linda Kukkonen: Mahtavaa. Kiitos Sanna.

Sanna Ihasalo: Kiitti.

Hevosien kavioiden kopsetta.

Linda Kukkonen: Tämä oli Koulutuskeskus Salpauksen hevosalaa käsittelevän podcast-sarjan viimeinen jakso. Muistathan seurata meitä Instagramissa @salpaushevosala, sekä Facebookissa Koulutuskeskus Salpaus, Hevosala. Lisätietoja koulutuksistamme löydät osoitteesta www.salpaus.fi käyttämällä hakusanaa hevosala. Kiitos, että kuuntelit.

Äänite päättyy.